

Zevende zondag van Pasen, 24 mei 2020

Het evangelie volgen Johannes (17,1-11)

Als Jezus dit alles heeft uitgesproken
heft hij zijn ogen ten hemel en zegt:
Vader, het uur is gekomen; verheerlijk uw zoon,
opdat de zoon ú mag verheerlijken,
en, zoals gij hem zeggenschap hebt gegeven
over alle vlees, dat hij aan hen mag geven
al wat gij gegeven hebt aan hem: eeuwig leven!
Maar dit is het eeuwige leven: dat zij ú kennen,
de enige, de waarachtige God, én hem die gij gezonden hebt,-
Jezus, (de) Gezalfde.
Ík heb u op aarde verheerlijkt door het werk te voltooien
dat gij mij te doen hebt gegeven;
verheerlijk nu gij mij, Vader,
(daar) bij uzelf, met de heerlijkheid die ik had bij u
voordat de wereld was.
Uw naam heb ik geopenbaard aan de mensen die gij mij hebt gegeven
uit de wereld; zij waren van u
en aan mij hebt gij ze gegeven; en uw woord hebben zij bewaard;
nu erkennen zij dat alles wat gij mij hebt gegeven
van bij u is, omdat ik uitspraken die gij mij hebt gegeven
heb gegeven aan hen, en zij nemen ze aan
en erkennen in waarheid dat ik van bij u ben uitgegaan:
zij geloven erin dat gij mij hebt gezonden.
Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid ik
nee, voor wie gij mij hebt gegeven, omdat ze van u zijn;
al het mijne is van u en het uwe is van mij;
in hen ben ik verheerlijkt.
Ik ben niet meer in de wereld, zij zijn in de wereld
en ík kom tot u.
(Vertaling uit de Naardense Bijbel)

Overweging

Beste mensen,

Wat vindt u van deze woorden van Johannes? Wat roept deze tekst in u op? Wordt er iets
opgeroepen? Of hangt Johannes de ruif te hoog?
Johannes schrijft een afscheidsrede, die Jezus tijdens het laatste avondmaal houdt. Zijn arrestatie is
niet ver weg. Hij bereidt zijn leerlingen voor op wat komen gaat. Hij vertelt over zijn roeping, zijn
weg. En dat die weg langs het kruis gaat.
Toen ik deze tekst las-als voorbereiding- werd ik nogal nerveus. De woorden lieten me koud. Ik
voelde: dit is te hoog gegrepen. Wel sprong er een zin uit: 'Dat hij hen mag geven: Eeuwig leven'. Ik
herinnerde mij meteen een opmerking van een theoloog: Met 'eeuwig leven' wordt hier niet
leven na de dood bedoeld. Een veel betere vertaling is: Leven met de Eeuwige! God schouwen die 'in
alles diep verscholen is'. Is dat niet God verheerlijken? Er begon toch iets te dagen.

Een paar maanden geleden stuurde Geert Bles een artikel. Het ging over de kern van de boodschap van Jezus. Raimon Panikkar komt aan het woord. Hij waagt het Jezus deze woorden in de mond te leggen: "Jij, goddelijk mysterie, Jij bent de bron waaruit ik kom. Ik voel dat het Leven (Jouw Leven) door mij heen gaat. Dat mijn leven niet van mijzelf komt. Maar van een bron die mij niet alleen het leven schenkt. Maar ook de woorden, de gedachten, de inspiratie en alles wat ik ben. Alles wat ik zeg, is altijd iets wat ik gehoord heb." Is dit niet leven met de Eeuwige? Is dit niet God verheerlijken? Wij denken: Ik leef. Het leven is van mij. Jezus leeft vanuit een ander besef: Leven is iets wat ik constant ontvang. Er is alleen maar Zijn van God dat door mij heen stroomt. Deze Kracht, deze Liefde werkt in Alles om ons heen. En houdt het hele universum in stand. Vanuit dit diepe besef leefde hij. Als dit diep tot je doordringt, kun je weer worden als een kind. Dan kijk je verwonderd naar de vogels. Let je weer op de leliën in het veld. Je wilt de balk in je eigen oog onder ogen zien. Het smaakt niet meer om schatten op aarde te verzamelen. Je hebt honger en dorst naar gerechtigheid. Iedereen is je broeder en zuster. Je bent er voor de armen, zieken en onderdrukten. Je staat op voor het Leven. Niet omdat het moet, maar omdat je niet anders meer kunt. Het komt van binnenuit.

De jarige Eline adviseerde mij om naar een interview met Marjolein Tiemers te luisteren. Het gesprek werd gehouden in het kader van vijf jaar Laudato si' (milieu-encycliek van paus Franciscus) Marjolein zet zich met haar bedrijf 'Groen Geloven' in voor duurzaamheid. Leven met de Eeuwige. God verheerlijken. Marjolein leeft vanuit dit besef. Ze zegt: 'Op deze plek (natuurgebied Heidestein) ervaar ik de aanwezigheid van God. In alle schepselen kun je God ontmoeten en God ervaren. Als de zon schijnt, als je warmte op je gezicht voelt, spiegeling in het water ziet, de vogels hoort...dan kan ik het gevoel krijgen van WAUW....ik mag hier deel van uitmaken. Op zo'n moment ervaar ik het mysterie van het leven. En als wij ons innerlijk verbonden weten met alles wat bestaat, dan zullen soberheid en zorg voor de aarde spontaan ontstaan.' Dan leest Marjolein voor wat Bonaventura vertelt over Franciscus van Assisi: 'Hij voelde nog meer tederheid als hij overweegt dat alle dingen een gemeenschappelijke oorsprong hebben. Hij noemde alle schepselen, hoe klein ook broeder en zuster.' Paus Franciscus vindt dat we deze overtuiging niet als 'irrationele romantiek' mogen wegzetten. 'Want als wij de natuur benaderen zonder verbazing en verwondering. Als we niet meer de taal spreken van broederschap en schoonheid in onze relatie met de wereld. Dan zullen onze gedragingen die van overheersers zijn, van een consument. Of van puur uitbuiten van de natuurlijke hulpbronnen.'

Leven vanuit de Eeuwige. Verheerlijken van God. Jezus vraagt: "Vader, verheerlijk mij met de heerlijkheid die ik had bij U vlak voordat de wereld was." Alles is manifestatie van de eeuwige, stromende Bron. Jezus wist: Ik was er altijd al in. Ik kom eruit voort en ik ga erna terug. Ik ben er nooit uit weggeweest!

Marcel Mollink